

S a n g

i et festligt Mode i Bergen,

den 27de December 1829,

i Anledning af

Dr. Stadsphysikus og Dr. L. Monrads

Beatværelse fra sit Embede.

Trykt hos Chr. Dahlstrøms.

Mel. Snart er din Ungdoms Tid forsvunden.

Hvor sødt i Skyggerne at hvile,
I Lunden, selv man plantet har,
See Aftensolens Purpur smile
Blandt gylbne Frugter, som den bar,
Og høre Mindets Bølger rinde
Smaaafsnakkende om Livets Vaar,
Mens i den dunkle Lund derinde
Erkendelighed sin Harpe flaaer!

Til saadan Aften kun indledeb'
En velanvendt og modig Dag;
En saadan Aften sig bereded'
En Hædersmand i dette Lag.
Som Yngling til Hyggens Fane
Han sover, og teede sig som Mand;
Thi staaer ved Maalet af sin Bane
Han hæderfron't som Veteran.

Hvor tunge, dunkle er de Veie,
Hyggæas Søn betræde maa
Til Smerters taarevædte Leie,
Hvor blege Angst og Sorger staae!
Men da at hyde Døden vige,
Fremtrylle Liv og Lyst igjen,
O Skønne Kald, fast uden Lige! —
Og det var Dit, vor gamle Ven!

I denne Kreds slaar mangt et Hjerter,
Du drog til Dig fra nære Grav;
Din Omhed lindred' mangen Smerte,
Fast som Din Eskulapiistav.
O! før du denne Stas hensætter,
Tillad os paa vor Samlivsvei,
Før man Cyressen om den sætter,
At pryde den med Glemmigei!

Ja, Tak, o Væbling! Du modtage
Fra Hytten, som fra Høiløstsal!
I tvende Sneise Aar og Dage
Du røgted' troe Dit tunge Kald —

Uegennyttig, uforrøden,
Lans, klog og sindig var Din Færd,
Som Mand og Fæer Du deelte Nøden —
O! Hjertet græer dog Konsten Værd.

End længe blande os her Du vandre
Med Dit det jævne Sind og Hu!
Hygæas Skaal, Du rakte Andre,
Som hidtil selv undvære Du!
Modtag den ægte Borgerkrone!
— Fra Frelsens Haand, hvor hæderlig! —
Og, som en venlig Harpetone,
Vort Hjertes Tak ledsage Dig!

S a g t a.

